

РЕШЕНИЕ

№ 1069

гр. Бургас, 17.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на трети декември през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов

Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Росен Д. Парашкевов Въззивно гражданско
дело № 20242100501549 по описа за 2024 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от „А1 България“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Кукуш" № 1, ЕИК 131468980, представлявано от изпълнителните директори Александър Димитров и Младен Маркоски, чрез адв. Лиля Мачева, с адрес за кореспонденция: гр. Варна, бул. „Мария Луиза“ № 21, ет.2, против Решение № 1537 от 26.07.2024 г., постановено по гр.дело №7525/2023 г. по описа на Районен съд – Бургас в частта, с която съдът е отхвърлил иска за сумата от 688,33 лева, представляваща неустойки, дължими поради едностранно предсрочно прекратяване на договора по вина на абоната, ведно със законната лихва върху тази главница, считано от подаване на заявлението по чл.410 от ГПК и акцесорния иск за обезщетение за забава в размер на 104,89 лева в периода 26.01.2022 г. – 28.07.2023 г., като неоснователни.

Недоволство от така постановеното съдебно решение изразява въззивникът, който счита същото за неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Моли съда за отмяна на постановеното решение в обжалваната му част с присъждане на направените по делото разноски. Излага съображения.

В срока предвиден в ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от адв. Адриана Мечкова, особен представител на въззиваемия М. М. Ю., ЕГН ***** от с. Т., община К., област Бургас, ул. „Н. Л.“ № **, с който счита постановеното решение за правилно и законосъобразно, като моли съда да бъде потвърдено. Позицията се на чл.54, т.12 от ОУ на дружеството, като счита, че въззивникът следва да доведе до знанието на контрахента си волята за прекратяване на договора.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 ГПК, от легитимирано лице и е допустима.

Районен съд – Бургас се е произнесъл по искове с правно основание чл.422 от ГПК във вр. с чл.79, ал.1, чл.86 и чл.92 от ЗЗД.

При извършена проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът намира постановения съдебен акт за валиден и допустим.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази закона, намира за установено следното:

Първоначално производството по делото е започнало по подадено от въззивното дружество срещу въззиваемия М. Ю. заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, като Районен съд -Бургас със заповед № 2540/01.09.2023 г. по ч. гр. д. № 5255/2023 г. е разпоредил длъжникът да заплати на кредитора сумата от 418,86 лв., представляваща неплатени месечни абонаментни такси за използвани услуги през периода 19.07.2021 г. – 25.01.2022 г., дължими по договор за системен партиден номер М6732983, като част от рамков договор с уникален номер 505963250, сумата от 137,54 лв., представляваща дължими суми за устройство по договор за продажба на изплащане за периода 19.07.2021 г. – 25.01.2022 г., сумата от 688,33 лв. – неустойки, дължими поради едностранно предсрочно прекратяване на договора по вина на абоната, сумата от общо 204,81 лв. – сборна мораторна лихва върху главниците, дължима за периода 04.08.2021 г. – 30.08.2023 г., ведно със законната лихва върху главниците, считано от 31.08.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 508,99 лв., представляваща направените от заявителя разноси по делото.

Видно от приложените по делото доказателства и исквата молба на въззивника, същият претендира от длъжника сума в размер на 1244,73 лв. – общо сбор от главници и сумата и общ сбор на дължими мораторни лихви в

размер на 204,81 лв. При разглеждане на делото пред първата инстанция е извършена и приета от съда съдебно-икономическа експертиза.

За да постанови обжалвания резултат, първоинстанционният съд е счел, че въззиваемият е изпаднал в забава за плащане на задълженията в уговорения срок, поради което дължимите суми за посочените телефонни номера за достъп на далекосъобщителната мрежа на „А1 България“ ЕАД, съгласно издадените фактури, са дължими. В този смисъл е признал, че сборът на главниците възлиза на 418,86 лв., както и по отношение на сумата от 137,54 лв., представляваща разликата в продажната цена на мобилното устройство получено от въззиваемия, претенцията за което е дължима. Върху посочените главници съдът е присъдил законна лихва по чл.86 от ЗЗД за периода 04.08.2021 г. – 28.07.2023 г., възлизаща на 99,92 лв. По отношение на тази част от решението въззивна жалба не е постъпила и то е влязло в законна сила.

Пред настоящата инстанция въззивното дружество претендира договорна неустойка от 688,33 лв. за предсрочно прекратяване /разваляне на процесните договори поради тяхното неизпълнение от страна на въззиваемия. Тъй като дружеството е изправна страна по договора, то счита, че в случая е приложима разпоредбата на чл.54, т.12 от Общите условия на дружеството, съгласно който „Договорът на абоната/потребителя се счита за едностранно прекратен от страна на „А1“ в случай, че забавата на плащането на дължимите суми от абоната/потребителя е продължила повече от 124 дена“. Същевременно следва да се отбележи, че съществува разлика между развален и прекратен договор, като първото се осъществява по реда на чл.87 от ЗЗД, а прекратяването обикновено е свързано със законосъобразното приключване действието на договора. Но дори и да се приеме, че понятието „развален“ договор е равнозначно на прекратен договор, както настоява въззивната страна, то в случая следва да се представят доказателства за прекратяването/развалянето на договора.

Разпоредбата на чл.87, ал.1 от ЗЗД, според която, когато длъжникът по един двустранен договор не изпълни задължението си поради причина, за която той отговаря, кредиторът може да развали договора, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение с предупреждение, че след изтичане на срока ще смята договора за развален, следва да намери приложение в настоящия случай. Тъй като се касае за двустранен договор и длъжникът не е

изпълнил задължението си поради причини за които той отговаря, то по смисъла на чл.87 от ЗЗД за кредитора е била налице възможност за разваляне на договора. Изправната страна е следвало да доведе до знанието на въззиваемия, че същата е предприела действия и счита договора за развален, поради неизпълнение на задълженията от страна на въззиваемия. В случая кредиторът е следвало да развали договорите, а данни за това липсват и претенциите касаещи неустойки са неоснователни, поради което следва да бъдат отхвърлени.

Настоящата съдебна инстанция намира направените от първоинстанционният съд изводи за законосъобразни, поради което и на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на първата инстанция.

Като не е развалил договорите по смисъла на чл.87 от ЗЗД кредиторът не може да се ползва от уговорените неустойки по договорите, тъй като последните не са свързани с неизпълнение на задълженията, а са последици от разваляне на договорните отношения между страните. В този смисъл постановеното от първоинстанционният съд решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

На въззивника не се дължат разноски за въззивната инстанция, тъй като това следва от резултата по делото. Същевременно във въззивната жалба страната се е оплакала от обстоятелството, че съдът не се е произнесъл по цялото ѝ искане, касаещо претенцията за присъждане на разноски. Позовава се на чл.7,а2,т.1 от Наредба № 1/09.07.2004 на ВАС, съгласно който по дело с материален интерес до 1000 лв., минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 591.92 лв.с ДДС. Посочва, че съгласно чл. 78, ал.5 от ГПК, ако възнаграждението е прекомерно то може да бъде намалено, но не по-малко от минимално определения размер съобразно Наредба № 1/09.07.2004 г. на ВАС. При определяна на адвокатското възнаграждение БРС е съобразил частичната основателност на претенциите и на тази база е определил дължимото адвокатско възнаграждение, което настоящата инстанция намира за правилно. Що се отнася до задължителния минимум по Наредба № 1/09.07.2004 г., съдът съобрази дадените тълкувания в решение от 25.01.2014 г. по дело С-438/22 на СЕС, съгласно което наличието на ограничение по отношение на минимума следва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед целта“ по смисъла на чл. 101, пар. 1 ДФЕС и поради

това цитираната Наредба № 1/09.07.2004 г. се явява нищожна в отношенията между договарящите страни, като нищожността е задължителна за съда. С оглед на това обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения, БУРГАСКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1537/26.07.2024 г., постановено по гр.дело № 7525/2023 г. по описа на Районен съд – Бургас.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____